

APOKALYPSA

Obsah

Příběh první 2
Příběh druhý 9
Příběh třetí 11
Příběh čtvrtý 14
Příběh pátý 17
Příběh šestý 19
Příběh sedmý 20
Příběh osmý 23
Příběh devátý 25
Příběh desátý 29
Příběh jedenáctý 31

Příběh první

Vakuum

Timea Vítovcová

Mraky se protrhly a odkryly záplavu jasně červené, v následné chvíli rudé. Zděšené oči všech se ve vteřině upíraly na oblohu z karmínu.

Tak jako zrak armádního infracheefa. Stál jako k zemi přikovaný a oči mu zamrzly směrem nahoru, když mu periferním viděním probleskla postava Muže v šedé.

„Infracheefe, je to…“ vyhrkl muž.

„Ano, Hardwary. Pozdě.“

„Tak jsem to nemyslel. Opravdu jim náš diplomat nepřinese do země nemoc, nepropašuje tajné agenty ani nic nečestného, už ne!“

„Stále to nechápu.“ neustával První Muž v šedé. „Vy s nimi opravdu chcete vyjednávat? Dovoluji si podotknout, že nehoráznost a přecitlivělost té země ohrožuje všechny ostatní státy, nás nevyjímaje! I pokud by se panu Mayremu opravdu povedlo jejich monarchu přemluvit, zkrátka není možné, abychom se dále udrželi v rovnovážném vztahu! Válka nevypukla bezdůvodně. Také se mi nelíbí, že o Tuberu mluvíte jako o nejsilnější zemi na světě. A co my a naše-“

Infracheef si povzdychl. „To v žádném případě. Tuber je velký a bydlí v něm spousta lidí, kteří za nic z tohohle nemohou. Nemůžeme je všechny odsoudit kvůli vládci, kterého tam právě teď mají. Je to naprosto nepřiměřená zbraň. Také prosím neopomíjejte fakt, že se jedná o první velkou válku po tisíciletí, tedy bych to s jistotou brzkého rozpadu mírového vztahu až tak nepřeháněl. Lidé tam jsou sice krapet přecitlivělí, ale to dnes všichni po celém světě, a já panu Mayremu plně důvěřuji. Jen mi prosím netvrďte, že to není nejlepší diplomat!“

Hardwary chtěl opět něco namítnout, ale pak se zarazil. Byl unavený. Válka. Jenom válka. Bolela ho hlava a on nedokázal vůbec rozpoznat, jestli s infracheefem vlastně souhlasí nebo ne. Letmo pohlédl na infracheefovy hnědé vlasy a všiml si, že nabírají stříbrné odstíny.

„Máte pravdu… Souhlasím s vámi.“ řekl Muž v šedé nakonec. A již o chvíli později byl rád, že tak učinil. Obě možnosti vyžadovaly komplikované plánování, na které mu už teď tak tak zbývaly síly. Infracheef kývl.

O tři dny později už vážený pán Mayre Wilten ve svém uctivém oblečku nasedal do motadla, což je, jen tak mimochodem, o dost pokročilejší verze letadel.

Když doletěl, bylo sedm večer. Monarcha Tuberu ho pro účely vyjednávání pozval do svého osobního střeženého mrakodrapu v hlavním městě, a tak zamířil právě tam. Čekal hlučné město plné zvuků všeho druhu, protože tak jej sociální média uváděla. Bylo sice očividné, že média přehánějí, ale tohle ho překvapilo. Hlavní město Sepulcrum bylo jako hrob. Tiché, chladné a šedé.

Vyjednávání šlo těžce. Přestože Mayre byl v přesvědčování mistr, musel uznat, že mu to zabralo dlouho, a chvílemi ho obléhala úzkost z představy, že úkol jistě nezvládne. Vše samozřejmě maskoval, rychle a úspěšně. Nakonec, po nějaké době vyjednávání, i poslední stát podporující zničující válku, Sanguinem Tuber, uznal, že války bylo dost, a přistoupil na žádost o její ukončení.

„Pane Mayre!! Viděl jsem! Slyšel jsem! Zvítězil jste! Věděl jsem, že to dokážete, Wiltne. Váš zásah měl geniální formu a očividně přehoupl mysl monarchy na správnou stranu! Jeho včerejší projev v televizi byl srdcervoucí.“ ušklíbl se Muž v šedé ironicky. „Jen by mě zajímalo, kde seženeme všechno to zlato.“ podotkl naoko zarmouceně.

„Zlato?“ opáčil Wilten. „Prosím, neurážejte nejlepšího diplomata ze světa přeživších.“ Úspěch ho donutil k úsměvu, ale stále ještě ho mrazilo z představy pokračující války. Rozloučil se a zamířil do Velké oznamovací budovy, kde se na něj všichni vrhli. Další den byl již úplně ve všech novinách. Konec války i Mayre Wilten. Svět se okamžitě pustil do práce. Třetí světová válka za sebou zanechala spoustu škod, jejichž nápravy neměly odkladu. Mezi státy kolovaly protijedy, zdroje, jídlo, peníze a vůbec všechno možné, čeho byl někde nedostatek.

Infracheef zavřel záložku se zprávami a otevřel záznamník. „*Díky snaze Wiltena Mayra byla 3. světová válka dne 14. ledna roku 3226 pravděpodobně ukončena. Ztráty jsou ale neuvěřitelné. Čeká nás velká spousta problémů k vyřešení. K použití Vacua nedošlo,“* zapsal a klesl na opěradlo.

Málem omdlel blahem. Žádná další válka. V nejbližší době nebude muset plánovat žádné další smrtelné strategie. Skvěle! Nádhera! Ano! Teď byl čas reforem. A pak… pak bude chvilku čas si trochu odpočinout. A to v posteli, která nepáchne hnilobou. Ach pravda. Pohřby. Milióny mrtvých těl si teď nejspíš budou muset vystačit s hromadným hrobem.

Pomalu vstal od stolu. Přešel místnost ke stěně a otevřel podlažní dveře do své druhé pracovny. Prošel přes všechna zabezpečení až k úplnému rohu, kde

si přímo před jeho očima svítilo velké červené tlačítko. Byl překrásný pocit vědět, že po dalších tisíc let se jeho použití nebude muset nejspíš ani zvážit. Vedle něj bylo ještě několik připojených ovladačů, jež měly zásah tlačítka upřesnit. Sáhnout přesně po těch byl další plán vedení pro případ selhání pana Wiltena. Bylo skvělé, že k tomu nedošlo. Ale stejně… ta válka…

Přemítal o všech svých mrtvých. Z nějakého důvodu měl pocit, že je všechny zabil sám. Podíval se na východ z pracovny pod podlahou, ale viděl ho rozmlženě. Velmi ho rozbolela hlava a klopýtl. Co se asi...?

Zamyšleně se vracel zpět do své první kanceláře a s rozostřeným zrakem se pomalu blížil ke stolu. Po vypnutí stolního počítače si vzpomněl na svou ženu. A syna. Hned teď je chtěl vidět. Zrovna dostal pár hodin volna a rozhodl se je využít k menší návštěvě. Na to popadl bundu a… narazil do stěny, ale okamžitě zase vyběhl ze dveří.

Úplně přehlédl otevřené okno.

V šeru večera se vynořily oči.

Vrrrrrrrrrrrrrrrrzzz, ozvalo se, když huňatý ocásek vklouzl do místnosti.

Pracovna byla v rámci mezí uklizená, a rozhodně poskytovala lepší útočiště než bláto venku. Černý kocourek s bílými flíčky slídil po místnosti a hledal cosi k snědku. Nevypadalo to, že by v síni něco bylo, a tak vklouzl do otevřeného vchodu v podlaze. Obratně přeskakoval zabezpečení, ostatně stejně zablokovaná, která někdo jaksi zapomněl aktivovat. Byl nadšený.

Zvědavost utlumila hlad a jemu se rozzářily oči. Měl před sebou nespočet koutů k probádání. Chvíli na jídlo úplně zapomněl. Nejvíc ho ale zaujalo to ve tmě nejvýraznější – světlo. Bylo to malé, nenápadně červené poblikávající světélko, úplně vzadu u stěny.

Mraky se protrhly a odkryly záplavu jasně červené, v následné chvíli rudé. Zděšené oči všech se ve vteřině upíraly na oblohu z karmínu.

Tak jako oči armádního Infracheefa. Stál jako k zemi přikovaný a oči mu zamrzly směrem nahoru, když mu periferním viděním probleskla postava Muže v šedé.

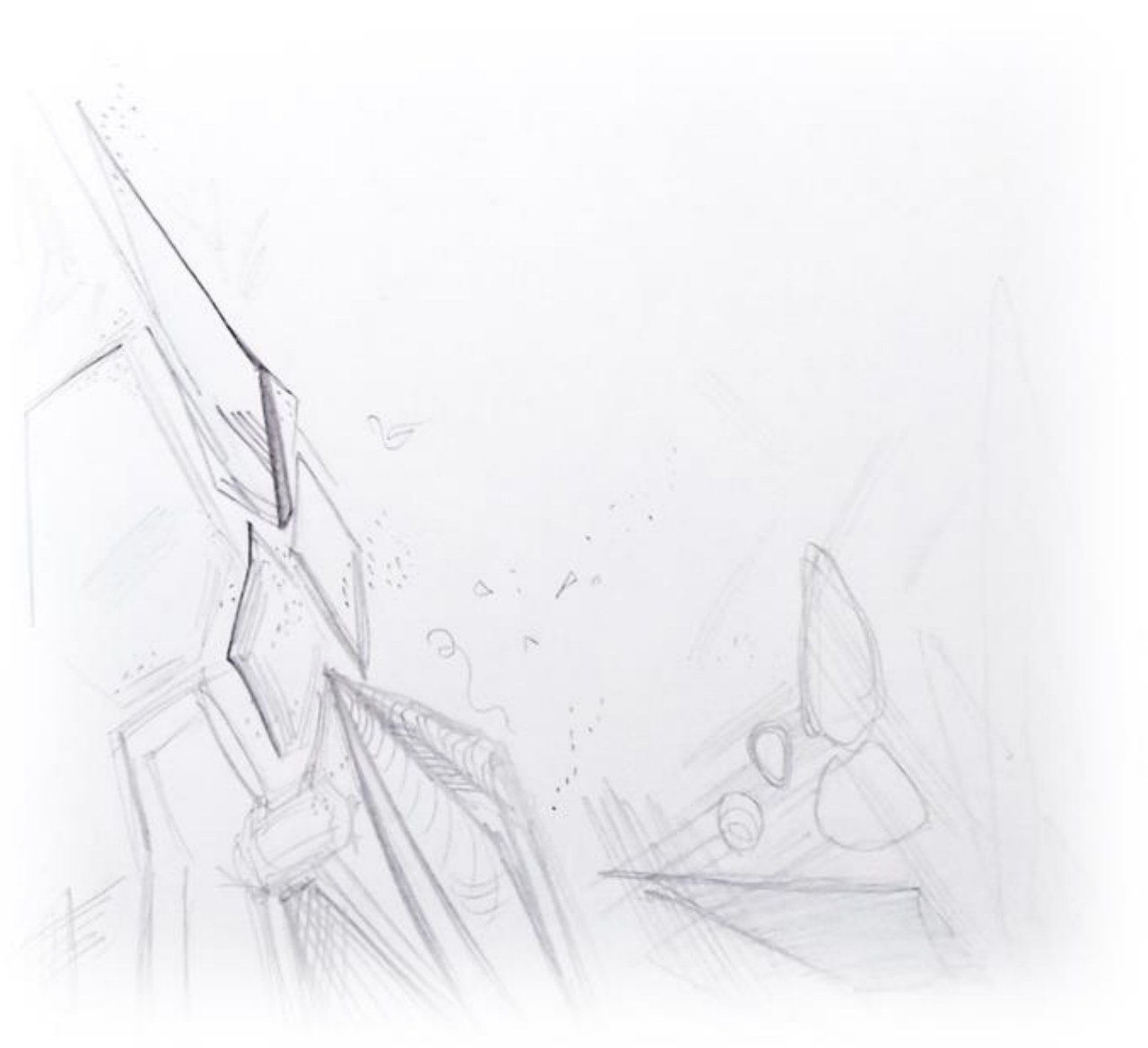
„Infracheefe, je to… je?!“ vyhrkl muž.

„Ano, Hardwary – ‚Vacuum‘ bylo aktivováno.“

S posledním slovem se nad jejich hlavami roztáhla zelená síť. Ve tvaru krychle objala zemi a strojové hučení rozvířilo hlínu. Pak všechna ta úzkost zmizela. I země. I vše, co krychle získala. Nikdo jí neřekl, že má něco vynechat.

Nezbyla jediná duše, která by se mohla trápit.

Příběh druhý

Erik Čonka, Dušan Ludvig

Píše se rok 1994. Země byla napadena děsivými zombie pojídajícími lidi, kteří ovládli naši planetu. Ten, kdo se nestihl skrýt, byl napaden a přeměněn na zombie. Přežilo jen pár lidí. Začíná zombie apokalypsa, ve které zombie mají převahu proti lidstvu.

V domě, který je zablokovaný, se schovává tříčlenná rodina. Nějakým zázrakem se jim podařilo přežít první útoky zombie apokalypsy.

„Musíme odsud zmizet, půjdeme na letiště a odletíme, jestli chceme přežít," řekl otec.

Jeho třesoucí se žena pevně chytí do své náruče desetiletého chlapečka, který je k smrti vyděšený a pláče.

Maminky se ptá: " Mami, co se to děje ?!?! "

Maminka neodpovídá.

„Lenko, musíme rychle vypadnout, " povídá otec.

„Dělej, rychle!"

Manželka vezme svého syna do náruče, nic neříká a následuje svého manžela ven z domu. Manžel vidí venku tři zombie, jak se pomalu blíží k jejich domu. Jsou tak monstrózní a děsivé. Otec se však vůbec nezalekne, tasí svou zbraň AK-47 a okamžitě je postřílí. Vůbec se nezastavují a pokračují dál cestou na letiště.

Rodina až do večera nenarazila na žádné zombie. Otec se rozhodl, že najde nějaký úkryt, kde by se mohli ukrýt. Našel malou chatku, tak se tam šli podívat, jestli tam nikdo není, naštěstí tam nikdo nebyl. Vešli do chatky, v chatce našli něco k jídlu a najedli se.

Maminka byla unavená, tak řekla: "Štefane, dobrou noc, i tobě, zlatíčko moje."

Lehla si a usnula. Syn a otec zůstali vzhůru. Syn Ladislav se ptá svého otce: "Co se to děje, tati?"

Otec se na něj se smutným výrazem na tváři a slzami v očích podívá a říká mu: "Synku, odteď bude všechno jiné a ty musíš být silný, abys mohl ochránit maminku před nebezpečím."

Podává mu pistolku glock 18. Ladislav se rozpláče, utře si slzy, bere zbraň do ruky a otci povídá: "Otče, maminku zachráním za každou cenu."

Ladislav už je unavený a jde spát. Otec je vzhůru celou noc a střeží svou rodinu.

Rodina měla nejspíš štěstí, protože měla klidnou noc. Ráno se vzbudila manželka se synem, nasnídali se a opět pokračovali v cestě na letiště.

Cestou na letiště jim několikrát zkřížili cestu zombie, otec je vždy úspěšně oddělal. Ale přišel o svou zbraň. To je nezastavilo a pokračovali dále. Už se začínali blížit na letiště, tak otec prohlásil: "Pojďte, poběžte, rychle, už jsme skoro tam !!!!"

Už byli na letišti a blížili se k letadlu, které je dostane odsud. Jenže na poslední chvíli se objeví zombie, který chytne otce za nohu. Otec se ho nemůže zbavit a v té chvíli Ladislav tasí zbraň. Celý zásobník vystřílí zombíkovi do hlavy. Otec je překvapený a utíká za synem. Vezme ho do náruče, svou ženu chytí za ruku a běží s nimi do letadla.

Rodina je už v bezpečí a je na cestě na bezpečné místo. Letadlo vzlétlo a míří na opuštěný ostrov.

Příběh třetí

Dva andělé

Annette Nicol Horová

Bůh se jednou díval s nebes dolů na zem na lidi, kteří jsou závistiví a nedůvěřiví. Na chudé děti, které kradou, aby zůstaly naživu. Na sobecké bohaté kupce, kteří si schovávají každý dukát. Řekl si, co bych tak mohl udělat, aby se svět změnil. Chvíli přemýšlel a nakonec se rozhodl, že na svět pošle dva anděly.

Jedním byl Lucifer, který dostal za úkol lidi pokoušet a trestat je za jejich hříchy přímo na zemi. Druhým byl Amenadiel, jeho oblíbený syn. Lucifer i Amenadiel se objevili nejprve v Miami a později na Kubě a v Kostarice. Lucifer se pokoušel lidi trestat a zároveň svádět a Amenadiel se naopak pokoušel lidi obracet k dobru. Snažil se z každého udělat lepšího člověka. Některé lidi se mu napravit podařilo, nebylo jich však mnoho. A jak postupně čím víc cestovali, přestal tenhle úkol Amenadiela bavit. Naopak Lucifer měl neustále plné ruce práce - sotva potrestal jednoho hříšníka, hned mu do náručí vběhl další. Jenže Lucifer si začínal připadat přepracovaný, a tak už také odmítl plnit tento úkol. No a jednou se rozhodli, že si prostě na pár týdnů odpočinou.

Rozhodli zajet nejdříve do Paříže, později do Říma, až nakonec skončili zase v Americe, konkrétně na Floridě. A jak tak cestovali a jenom odpočívali, přestalo se to Bohu líbit a seslal jim varování.

Jeho varování mělo podobu řady řekněme "nešťastných" událostí. Například když si ve Španělsku zkoušeli surfovat, z ničeho nic se začaly vlny zvedat takovým způsobem, že Amenadiela i s Luciferem smetly z prken a stáhly je ke dnu. Normálního člověka by to zabilo, ale oni jsou přece andělé nebo alespoň byli. Nebo například jednou byli v Texasu a najednou se tam objevilo tornádo...

Hodně přírodních katastrof se tehdy událo hlavně kvůli tomu, že je přestal zajímat jejich úkol. A tak místo plnění pravého důvodu bytí na zemi se oba dva vlastně jen poflakovali a dělali hlouposti.

Jednou se jim Bůh zjevil v lidské podobě a pravil:" Lucifere, ty jsi mě nezklamal, věděl jsem, že když tě pošlu na zem, přestaneš úkol po chvíli vykonávat. Amenadieli, ty jsi ale měl každého obracet k dobru. Dám ti ještě jednu šanci je napravit. Pokud se ti to nepodaří, sám je zničím a stvořím novou rasu."

Amenadielovi v ten den došlo, že osud celého lidstva drží ve svých rukou. Snažil se je napravovat ze všech svých sil, ale jednou zjistil, že s nimi natolik soucítí, že se stává člověkem, který chybuje, ale také miluje. Postupem času přicházel o svou nesmrtelnost a stal se z něj obyčejný člověk.

Když se Bůh dozvěděl, že je z něj člověk, zklamalo ho to. Nejvíce ho ale rozčílilo, že mu ten život nevadí, protože si našel ženu, kterou miluje. Na druhé straně tu byl také Lucifer, který neustále smrtelníky jen trestal a nenapravoval. Tak se Bůh rozhodl, že když jsou oba jeho synové na zemi a žijí tam podle všeho život, který jim vyhovuje, nechá smrtelníky být a obrátí svou pozornost k něčemu jinému.

Jednou ale přišla zpráva, že Amenadiel zemřel. Někdo ho zabil a Lucifer se snaží zjistit, kdo to byl, aby ho mohl potrestat tím nejhorším trestem. Boha ale nezajímalo, jak zemřel ani kdo ho zabil. Zajímalo ho jen to, že to udělal smrtelník, že smrtelník dokáže brát životy, a přesvědčil se o bolesti, kterou trpí každý pozůstalý. Rozhodl se tedy na zem seslat Anděla smrti, který měly za úkol zničit vše, co mu přijde do cesty, a s ním všechny stvůry, které kdy byly vytvořeny. A tak když Anděl smrti sešel na zem, aby pomstil svého bratra a zničil lidstvo, začala apokalypsa, kterou si lidé sami přivolali na své hlavy.

Anděl smrti neušetřil ani jednoho člověka. Kam vešel, tam byla rázem smrt. Na ulicích byly potoky krve a jedno mrtvé tělo vedle druhého. Žádný člověk si ani nedovedl představit, co ho čeká. Každý, kdo mu padl do rukou, zemřel ve velkých mukách. Kdo měl naopak tu smůlu, že se v jeho blízkost objevila nějaká zrůda nebo příšera, věděl, že zemře, ale ne tak bolestivě. Lidí, kteří bojovali, aby přežili, neustále ubývalo. Zdálo se, že svět skutečně zaniká a lidé budou skutečně vyhlazeni.

Najednou se ale zčistajasna objevila dívka, jmenovala se tuším Mariana. Vlasy měla rudé a oči modré jako nejčistší moře. Každý den se modlila k Bohu, aby zastavil to zlé, co se děje. Modlila se za celé lidstvo. Nejsem si jistá, jestli už to Boha přestalo bavit poslouchat nebo si uvědomil, že se lidé mohli poučit.

Zastavil celou apokalypsu až v momentě, kdy se Anděl smrti blížil k vesnici, ve které už žila jen ona. Bůh zastavil apokalypsu, kterou rozpoutal. Ona zůstala jediná přeživší apokalypsy, která byla rozpoutána jako pomsta za smrt milovaného syna. Bůh jí vytvořil člověka stejně čistého srdce a dva přátele, aby nebyla na světě sama. A když za patnáct let znovu shlédl na zem, konečně viděl lásku a dobro, které panuje všude kolem. Mariana spolu se svou rodinou a přáteli žila nádherný život, který trval velice dlouho.

Po její smrti si ji Bůh povolal k sobě a nechal ji, aby každý den dohlížela na smrtelníky, kteří zde jsou jen díky ní a jejímu dobrému srdci. Od té doby jsou lidé lepší a plní dobra. Od té doby má právo i Lucifer jednou za čas vyjít nahoru na zem a potrestat smrtelníky.

Příběh čtvrtý

Roman Beneš

Povím vám příběh o legendě, která skoro zachránila celý svět. Nikdy na to nezapomenu. Stalo se to všechno tak dávno, a přesto si všechno vybavuji, jako kdyby to bylo včera.

Bylo 11.1.2020 a já zrovna "slavil" své třicáté narozeniny. Byl jsem v práci jako každý jiný den. Byl jsem vědec, který se snažil vynalézt lék na rakovinu... A taky se mi to povedlo. Testovali jsme ho na zvířatech a fungoval. Všichni z toho byli nadšení. Až do dne, kdy se začal podávat lidem. Právě v den mých narozenin. Když už bylo asi 300 lidí s rakovinou naočkovaných, něco se začalo dít, něco opravdu divného. Pacientům tekla krev z nosu, očí a uší. Nevěděli jsme, co máme dělat, nikdy předtím se nic podobného nestalo. Po marném snažení zastavit krvácení pacienti umírali. Aspoň jsme si všichni mysleli, že ano. Všichni panikařili a nevěděli, co se bude dít dál. Když najednou jeden z mrtvých pacientů začal znovu dýchat. Udiveně jsme se na to jenom dívali a po chvilce se k němu jeden z kolegů přiblížil, aby se podíval, co se doopravdy děje. To neměl dělat. Pacient na něj skočil a zakousl se mu do krku. Všichni jsme mu přiběhli na pomoc, ale pozdě. Nedokázali jsme to "monstrum" zastavit. Postupně se probouzeli další a další. Utíkali jsme a volali o pomoc. V celé budově vypukl chaos. Volání o pomoc. Křik. Pláč. Všichni pobíhali kolem a já si pomyslel, co se to stalo...

Viděl jsem plameny a dívku, která volala o pomoc. Rychle jsem přiběhl, ale v tu chvíli po mně skočilo jedno z těch "monster" a praštilo mě silně do hlavy. Byl jsem v šoku a motala se mi hlava. Už jsem si myslel, že je konec, ale v tu chvíli jsem viděl policistu, který zachránil situaci. Rychle jsem utíkal pryč. Celé to tam hořelo a ke všemu tam pobíhali ti lidožrouti. Východ byl zasypaný troskami a jediný způsob, jak se dostat ven, bylo vyskočit z okna. Vyskočil jsem z druhého patra a narazil jsem si při tom nohu. V bolestech jsem se dobelhal k autu a nasedl jsem. Vtom se na mě rozběhnou dva nemocní. Rychle jsem nastartoval auto a odjel. Podíval jsem se do zpětného zrcátka a viděl jsem katastrofu. Plameny a všude pobíhající oživlé mrtvoly.

Jel jsem po dálnici, ale byla tam spousta aut. Kolona se táhla až do města. Pustil jsem rádio a zjistil jsem, že celé město musí být evakuované z důvodu napadení neznámými stvořeními podobnými člověku. Moc dobře jsem věděl, o co jde. Celé rodiny odjížděly z města, ale já jsem věděl, že to je moje chyba, kterou musím napravit. Rychle jsem jel zpátky do města, ale ve spěchu jsem nedával pozor. Dostal jsem smyk a vyletěl jsem ze silnice do příkopu. Byl jsem v bezvědomí. Probudil jsem se a hrozně mě bolela hlava. Byla už noc, vůbec jsem nevěděl, kolik je hodin. Dostal jsem se z auta se štěstím a vyšel na silnici, kde byla všude opuštěná auta. Město bylo kousek, ale bolela mě pořád noha z toho pádu. Autem jsem nemohl jet, všude to bylo neprůjezdné. Nezbývalo mi nic jiného než jít pěšky. Dobelhal jsem se k městu a všiml jsem si toho hrozného ticha, nahánělo mi to hrůzu. Rychle jsem došel domů a přečkal jsem tam noc.

Ráno se probouzím strašně unavený, protože usnout v takové situaci nešlo. Zkoušel jsem zavolat pomoc, ale neměl jsem signál. Zkontroloval jsem zásoby, které mám doma, a stačily mi zhruba na týden. Nevěděl jsem, co mám dělat, myslel jsem, že umřu. Jediný způsob, jak přežít, bylo se vydat ven mezi ty stvůry a shromáždit zásoby, které najdu. Cokoliv, co se hodí. Léky, jídlo, zbraně a možná někoho, kdo zůstal v tomhle městě. Ale šance byla téměř nulová.

Uběhlo asi pět let od vypuknutí nákazy a já dále pokračoval ve výzkumu léku. Měl jsem štěstí, že ve sklepě mám malou laboratoř, kde můžu testovat vakcínu na zvířatech. Podařilo se mi zabít a odebrat krev jednomu z nich. Myslím si, že už vím, jak ta mutace funguje. Pracuji na léku velmi dlouhou dobu a cítím, že už jsem hodně blízko úspěchu. Mám plný dům zbraní a všeho potřebného k přežití. Nebál jsem se už ničeho. Chodil jsem každý den na průzkum do města, ale už nebylo co hledat. Musel jsem daleko od domova, abych našel něco nového, bylo to velmi riskantní a někdy jsem musel přenocovat i mimo domov. Docházely mi zásoby jídla a já byl nucen opustit na delší dobu domov. Dva dny jsem se připravoval a konečně vyrážím na dlouhou cestu do centra. Bohužel to vyšlo na smolný den, ale nemohl jsem dál čekat.

Po dvou hodinách jsem dorazil do centra a cestou jsem nečekaně potkal až moc mrtváků. Přišlo mi to divné, jako by mě sledovali, ale nijak zvlášť jsem to neřešil, protože jsem opravdu potřeboval zásoby. Vešel jsem do prvního domu, kde nic nebylo, další dům nic... a další a další. Když jsem to chtěl už vzdát, našel jsem polorozpadlý dům. Byla to moje jediná šance něco konečně najít. Vstoupil jsem opatrně do domu, po monstrech ani stopy, ale jídla a pitné vody tam bylo jako pro celou armádu. Začal jsem se radovat a řekl si, že bych měl přece jenom trochu štěstí na ty narozeniny? Pobral jsem, co jsem mohl, a šel jsem zkontrolovat

druhé patro. To, co jsem viděl, nikdy nezapomenu. Hromada spících monster. Co teď? Vešel jsem přímo do jejich hnízda! Pomalu jsem couval po prkenné podlaze a po schodech dolů, když jsem najednou slyšel, jak se někdo nahoře probral. Rychle jsem se schoval pod postel v pokoji. Nevím proč, ale byl to jediný nápad, jak přežít, protože dveře od východu byly moc daleko.

A tak tu jsem... Ležím pod postelí a můj život se mi přehrává před očima. Slyším je, jak jdou dolů, a já nic nemůžu udělat. Jsem tu uvězněn s těmi monstry. Nečekal jsem, že po všem, co jsem přežil, se nechám takhle snadno nachytat do pasti. To je můj konec? To byl můj život. To jsem já. Já, legenda.

Příběh pátý

Elity

Anna Piskelová

Jednoho dne se třicetiletý laborant jménem Jura Gates rozhodl vynalézt lék na nebezpečný virus. Tímto se mu podařilo vynalézt medicínu, která prodlouží člověku život o téměř 500 let.

Jura Gates začal zkoumat a vylepšovat svoji medicínu. Po krátké době si ho začala všímat média, díky kterým se Jura postupně proslavil a svoji medicínu začal oficiálně prodávat lidu. Jura se díky své funkční medicíně stal i vládcem, císařem, králem a prezidentem všech zemí nové generace. Postupně začali lidé mizet a na světě se hojně rozrůstala vylepšená verze lidí, kteří si nepamatovali svůj starý život. Ti, kteří na medicínu neměli peníze nebo ji nechtěli, si vybudovali vlastní zemi. Jedině nad touto zemí Jura Gates neměl moc. Několikrát se pokoušel zem odkoupit, ale obyvatelé mu nikdy nevyšli vstříc.

Netrvalo dlouho a planetu Zemi už obývalo zhruba 87% vylepšených lidí, kterým Jura Gates později začal říkat Elity.

Nikdo neví, co se stalo s těmi, kteří tehdy odmítli medicínu. Jejich země nebyla k nalezení. Ani samotný Jura, který má prakticky moc nad celým světem, ji nemohl najít. Hlavu si nad tím ale nelámal, myslel si, že Země obyčejných lidí dávno zanikla. Obyčejní lidé ale stále existovali, jen se schovávali po světě, aby je nikdo nenašel, a plánovali pomstu. Jelikož Jura Gates všemu vládl sám, neměl kontrolu nad vším, co se v zemi děje, a to lidem poskytlo příležitost. Lidé si vysnili plán zmocnit Elit bez Jurova vědění a získat zpět normální život. Na tenhle moment se připravovali hodně dlouho. Měli výhodu. Věděli totiž, jak změnit Elitu zpět na člověka. Každá Elita má v sobě čip, když bude čip odstraněn, přestane medicína účinkovat a Elita zapomene na svůj život, který dosud žila.

Netrvalo dlouho a netrpělivě se pustili do akce. Počkali si na noc, až bude Jura spát. Když začala noc, lidé se vkrádali do domů Elit, postupně jim brali čipy a přemlouvali je, ať přejdou na lidskou stranu. Elitám, které vlastně už byly zpátky normálními lidmi, nic jiného nezbývalo, protože si nic nepamatovaly. Lidé se tuto osudnou noc šířili rychle jako nákaza.

Přišlo ráno. Pro Juru to bylo absolutně normální ráno. Udělal si kávu a šel vyhlížet ze svého obrovského okna ve svém obývacím pokoji svůj nádherný prázdný dvůr. Najednou ale uslyšel něco podezřelého, jako kdyby pípal alarm, který nastavil, kdyby se něco nebezpečného ve světě dělo. Taky, že dělo. Čipy většiny Elit byly zneškodněné. Jura bohužel dobře tušil, co by za tím mohlo stát. Na tohle nebyl připravený, nikdy by si nemyslel, že by se něco takového stalo, proto byl v absolutním šoku, když konečně zjistil, co se ve světě bez jeho vědomí děje. Na celém světě "umírají" Elity a stávají se z nich lidé.

Jura ihned začal přemýšlet, jak vše vrátit. Neměl žádné zbraně, všechny zbraně zničil, když se dostal k moci, aby se proti němu jednou nespojily Elity. Jura se ani nechtěl skrývat, chtěl jednat. Chtěl zachránit zbytek Elit, které na světě ještě zbyly. Už neměl moc času a další problém byl v tom, že některé Elity tam někde ve světě ještě nemají ani tušení, že se něco takového děje. Neměl ani jak jim to říct, jelikož zakázal média (to aby se nikdo nedostal k moci jako on kdysi). Spadl do své vlastní pasti. Nezbývalo mu nic jiného než slovně informovat Elity, které žily nejblíže.

A tak vyběhl na nedaleké náměstí malého města a začal všem hlásat, co se děje. Většina mu ale nevěřila ani slovo, a když už to znělo důvěryhodně, tak nikdo ani nevěděl, co lidé vůbec jsou. Jura Gates nechápal, proč mu nikdo nevěří, je přece stvořitel nynějšího světa. Nedošlo mu ale, že ho ani nikdo pomalu nepoznal, protože se před Elitami nikdy neukázal. Jen si vždy vládl ve svém obrovském domě, ve kterém žil on sám. Než vymyslel, co dál, přepadli ho zezadu tři lidé, kteří ho následně, když byl v bezvědomí, uvěznili někde hluboko v podzemí, odkud se už nikdy Jura Gates nedostal.

Nikdo neví, co se stalo tam nahoře na povrchu… Možná je to svět plný lidí jako dříve, možná se Elity rozhodly bojovat zpět, nebo uzavřely mír a všichni žijí normální život? To už se Jura Gates nejspíš nikdy nedozví.

Příběh šestý

Marie Kleinerová

Byl pátek. Já a moje kamarádka jsme se měly vracet domů z dovolené v Dubaji. Když jsme dojely na letiště, teploměr v autě ukazoval 40 stupňů. Na tom není přece v létě nic zvláštního. Když jsme vystoupily z auta, přes mé žabky mě silnice pálila do nohou, podívala jsem se tedy na teploměr v telefonu a ten ukazoval, že teplota se zvedla o 7 stupňů.

Z auta jsme rychle vzaly kufry a šly co nejrychleji na odbavování zavazadel, do odletu nám zbývala hodina a půl. Když jsme s kamarádkou vešly do letištní haly, klimatizace nám dala pěknou facku, na letišti byla docela zima. Po tom, co jsme odevzdaly zavazadla, v rozhlase hlásili, že teplota v hale je 32 stupňů a venkovní teplota je nově 54 stupňů. S kámoškou jsme došly až k našemu terminálu. Zbývala asi hodina do odletu.

Když jsem se podívala na paní přede mnou, zaslechla jsem, jak říká své dceři, že teplota venku se zvedla o 8 stupňů. To v tom případě znamená, že venku je už 62 stupňů. Tato zpráva mě dost vyděsila, ale řekla jsem si, že to je nějaký nesmysl. Po docela krátké chvíli mi kamarádka ukazuje telefon, že teplota venku je 70 stupňů, a po celém letišti se začal rozléhat rozhlas, že lety jsou kvůli vysoké teplotě zrušeny, že to není bezpečné.

Já jsem okamžitě vytočila číslo mamky, abych jí řekla, že ji mám moc ráda, že ať pozdravuje taťku, že přiletím asi zítra, protože mi let kvůli vysokým teplotám zrušili. Na to mi mamka řekla jen to, že mě má ráda, a hovor se přerušil. Kolem letiště se rozezněly sirény a jedna paní začala hystericky křičet, že všichni umřeme, protože venku je nově 80 stupňů. Všichni na letišti začali panikařit a lidé z ochranky si začali prostřelovat hlavy. Moje kamarádka se zhroutila na podlahu a nebyla schopná vstát, křičela na mě, že tady umřeme.

V tu chvíli jsem šla k jednomu muži z ochranky, sebrala jsem mu zbraň a kamarádce jsem prostřelila hlavu. V tu chvíli jsem začala brečet, řekla jsem sbohem, pistoli jsme si s brekem přiložila ke spánku a zmáčkla spoušť.

Příběh sedmý

Rodina Ultanova a její osud

Natálie Ulrychová, Laura Jakubová

Ultanovi měli tři děti. Byli to dva kluci a jedna holka. Rodiče měli náročnou práci, takže nebyli skoro vůbec doma. Adéla, které bylo 10 let, měla ráda malování a zpívání. Chodila ještě na základní školu, kde navštěvovala kroužky, jen aby nemusela být doma se svými bratry. Prostřední Daniel, kterému bylo 14 let, byl taková černá ovce rodiny. Byl hodně problémový a vůbec neposlouchal. Ve škole se opakovaně pral a rodiče s ním měli jen samé problémy. Rád jezdil na skatu a byl věčně venku. Nejstarší byl Marcel, bylo mu 18 let. Byl ve třetím ročníku na střední škole. Byl spolehlivý, ale i tak si rád užíval života. Jezdil na mejdany a střídal holky, jak jen to šlo. Byl hokejista, takže nejvíce času po škole strávil na ledě.

Jako každé ráno dům u Ultanů měl na spěch. Každý si dělal to, co potřeboval, a nedbal na druhé. Rodiče museli rychle do práce a vysadili Adélku ve škole. Marcel ještě spal po včerejším mejdanu a měl jako vždy vedle sebe holku. Daniel u stolu jedl snídani. Když dojedl, vzal si skate a odjel do školy. Matka vzbudila Marcela a poslala domů holku, která vedle něj ležela.

„ Měl bys s tím alkoholem přestat a s těma holkama to samé," řekla káravě a odešla. Rodiče odjeli do práce a Marcel odjel také.

Po škole šla Adéla na kroužek malování. Daniel šel hned ven a nedal o sobě vědět. Marcel jel po škole na trénink. Po šesté hodině večerní měli vyzvednout cestou z práce rodiče Adélu z kroužku. Jen se zase opozdili. Byla už na to zvyklá, dokonce jednou na ně čekala přes hodinu. Dnes jí ale slíbili, že přijedou včas. Tak si Adél sedla na nejbližší lavičku, vytáhla si papír s pastelkami a začala si kreslit.

Po hodině a půl, kdy každých deset minut kontrolovala mobil, jestli jí rodiče nezavolali, že se opozdí, si řekla, že jim tedy zavolá sama. Když to zkusila poprvé, nikdo to nebral, a podruhé hovor skončil v hlasové schránce. Tak se rozhodla zavolat Danielovi. Ten jí to určitě zvedne. A také zvedl.

„ No?" odpověděl Daniel.
„ Ahoj, mamka s taťkou pro mě ještě nepřijeli," řekla Áďa trochu vystrašeně.
„ Zase se jen zpozdili, znáš to, ty maj na prvním místě jen práci," řekl nepříjemně.
„ Ale aspoň se vždy ozvali, že přijedou pozdě, teď nezvedají mobil... " řekla Áďa smutně.
„ Tak já tam za chvíli přijdu a odvedu tě dom. " řekl Daniel a típl to.

Zatímco jel pro Adél, volal rodičům a vždy mu to spadlo do hlasové schránky. Když k ní přijel, vydali se oba domů a zavolali Marcelovi. Marcel jim to nebral také. Tak si řekli, že si počkají, až přijede.

Uběhla ani ne hodina a Marcel přijel. Byl smutný a chtělo se mu plakat.

„ Co se děje, Máco, nedal jsi zase gól? Nebo ti jeden z kluků od těch holek dal přes držku?" řekl Daniel a začal se smát.

Marcel si vydechnul a sedl si na gauč. Adél k němu přišla a objala ho.

„ Volali mi z nemocnice, že rodiče měli autonehodu... Nepřežili to. "

Poté, co to Marcel dořekl, bylo absolutní ticho. Adél to nejspíš moc nechápala a Daniel to asi vstřebával. Nejdřív si Daniel myslel, že si Marcel dělá legraci, ale pak se podíval na jeho obličej a poznal pravdu. Daniel se sebral a odešel ven. Nechtěl si to připustit.

Marcel byl s Adélkou a utěšoval ji. Chtěl jí pustit v televizi pohádku, ale když zapnul zprávy, hlásili, že je nakázáno, aby všichni zůstali doma. V jejich městě se objevil neznámý virus a je smrtelný. Marcel rychle vstal a zavolal Danielovi, ať se okamžitě vrátí domů. Daniel to naštěstí zvednul.

„ Marceli, je to tady nějaký divný, nikdo není venku, jsem tu sám a začíná mě nějak bolet hlava," řekl divně Daniel.

„ Vrať se domů a hned!” řekl ustrašeně Marcel a položil mobil.
Bylo devět hodin večer, v tu dobu už Áďa vždy spala. Šel si sednout k ní na gauč a pustil jí pohádku. Mezitím přemýšlel, co budou dělat. Bylo toho na něj moc. Všechnu odpovědnost nesl on, byl nejstarší. Dívali se na film a oba u toho usínali. Marcel byl hodně unavený z tréninku.

Danielovi se na cestě udělalo mdlo a omdlel.

Ve zprávách hlásili, že je nakažené celé město a nedá se s tím nic jiného dělat. Omluvili se všem. Nad městem proletělo pár stíhaček a celé město vybouchlo. Nakonec se dozvěděli, že rodiče dětí o tom věděli a autonehodu způsobili schválně.

Virus nikdo nezastavil, a tak lidstvo vymřelo.

Příběh osmý

Apokalypsa ve dvou

Bára Zápotocká, Lucie Sobotěnková

Psal se rok 2020. Jednoho letního dne se dva lidé rozhodli vyrazit na oběd. Všechno se zdálo perfektní, bylo teplo, nebe bez mráčku. Oba dva se na toto společné trávení času velmi těšili. Když se blíží hodina setkání, oba dva jsou nervózní - a to ještě neví, co se stane. Sraz měli v restauraci Zlatá Praha. Andrejka v dáli uviděla Jonáše a srdce jí zaplesalo. Když se k sobě přiblížili, Jonáš roztáhl ruce a vzal Andrejku do náruče, pevně a láskyplně ji objal.

Ruku v ruce se vydali do restaurace a usadili se k nejbližšímu stolu, kde je krásný výhled na Prahu. Přišel k nim číšník a zeptal se, co si objednají. Jonáš odpověděl: „Dám si biftek s hranolkami a tatarskou omáčkou.'' Číšník otočil hlavu k mladé slečně a čekal na odpověď. Andrejka odpověděla: „ Já bych prosila řecký salát.'' Číšník poděkoval, otočil se a odešel. Andrejka a Jonáš si po celou dobu povídali. Když dojedli a dopili, Jonáš zaplatil a vypravili se do parku.

V parku se usadili na lavičku a znovu si začali povídat. Po chvíli se Jonáš rozhodl udělat další krok. Přiblížil se k Andrejce a když se ji chystal políbit, nedaleko se ozvala opakovaná střelba a z toho místa začali utíkat lidé. Jonáš a Andrejka se zvedli z lavičky a viděli zamilovaný pár, jak skočil z mostu. Nechápali, co se děje, a oba je to vystrašilo. Jonáš vzal Andrejku za ruku a začali rychle utíkat. Andrejka vykřikla:„ Poběžíme ke mně, to je nejblíž!'' Jonáš přikývl a utíkali dál.

Cestou viděli spoustu lidí, kteří z neznámého důvodu páchali sebevraždy. Například viděli kluka v jejich věku, jak skočil pod rozjeté popelářské auto, nebo matku s dětmi, která schválně nabourala do jedné budovy. Byli z toho zničení. Když doběhli k Andrejce domů, zamkli a zatarasili vše, co mohli. Andrejku to velice zasáhlo. Když se trochu uklidnila, snažila se dovolat svým rodičům, ale marně. Zjistila, že signál už nefunguje.

Uplynuly dva dny od toho bláznovství, co vypuklo. Jonáš pořád poslouchal rádio, nic jiného totiž nefungovalo. Z rádia se dozvěděli, že se nejspíš jedná

o mimozemskou entitu, na kterou když se zahledíte, zmate vás vaší milovanou osobou a bez přemýšlení vás donutí k sebevraždě. Oba dva od toho dne nespali. Jídlo už jim po pár dnech ubývalo a oba věděli, že se brzy budou muset vydat do obchodu. Andrejku napadlo, že si mohou obvázat oči, aby neviděli ty strašné entity. Nastal den, kdy už neměli vůbec žádné jídlo a museli se připravit na nebezpečnou cestu.

Jonáš nechtěl vystavit Andrejku takovému nebezpečí, tak se ji snažil přemluvit, aby zůstala doma, ona ale nesouhlasila. Jonáš se po tomto sporu rozhodl Andrejku doma zamknout, ale to ještě netušil, že má druhý klíč. Nakonec se Andrejka rozhodla, že doma zůstane, aby je ještě víc neohrozila. Jonáš se tedy zavázanýma očima snažil dojít do blízkého obchodu.. Zdálo se, že to nebude tak těžké, ale zmýlil se. Nakonec se ale do obchodu dostal. Když do něj vešel, slyšel divné zvuky a vyděsil se. Uslyšel, jak k němu nějaký hlas promlouvá:„ Nemusíš se bát, klidně si ten obvaz sundej, tady ty zlé entity nejsou.''

Jonáš se ale rozhodl, že si obvaz nesundá, tak k němu neznámá osoba přistoupila a násilím se mu ten obvaz snažila sundat. To se jí také povedlo. Jonáš zvědavě otevře jedno oko a v tu chvíli uvidí svou sestru, která před lety tragicky zemřela. Podává mu ruku a říká:„ Pojď se mnou, věř mi, bude ti líp.'' Jonáš se rozeběhne a hlavou narazí do tyče, která mu prorazí lebku.

Andrejce po pár dnech došlo, že se Jonáš už asi nevrátí. Lehne si do postele, smutná, hladová, a říká si, že už její život nemá smysl. Najednou se ozvou hlasité rány do dveří a k tomu hlas plný beznaděje, který říká: „ Pusťte mě dovnitř, zlé entity se blíží a já nechci zemřít. Mám jídlo a vodu.''

Andrejka si řekne, že už nemá co ztratit, a se zavřenýma očima otevře dveře, když kolem ní někdo proběhne. Rychle dveře zavře. Otočí se, otevře oči a před sebou uvidí vysokého pohledného muže. Obejme ji a poděkuje za záchranu života. Představí se jí jako Kryštof. Poté jí nabídne jídlo a pití, které přinesl.

Uběhlo dalších několik dní. Oba spolu žili spokojeně, rozuměli si a vycházeli spolu. Kryštofovi se už několikrát povedlo donést jídlo a pití z obchodu, takže jim nic nechybělo. Žili takhle spolu dalších spoustu dní a to, jak vše dopadlo, se dozvíte příště.

Příběh devátý

Den, kdy už tu nikdo nezbude

Klára Mňahončáková

„Crrr!'' rozezněl se budík a já se probudila ze spánku. Z okna zářilo teplé sluneční světlo. Letní prázdniny byly za dveřmi a nás ve škole čekaly závěrečné testy. Otevřela jsem skříň a vytáhla z ní černé kalhoty, které měly všude na sobě kapsy, velké černé tričko, na kterém bylo tmavě modře napsáno ''SMILE'' a na hlavu jsem si vzala klobouček, rovněž černý. Přišla jsem do kuchyně, kde na mě už čekala snídaně. Po snídani jsem se rozloučila s mámou a vyrazila do školy.

Za rohem už na mě čekala kamarádka ze stejné třídy, Aneta. Má kratší, blond vlasy, postavu hubenou, ale zároveň vypracovanou z fotbalu, ve kterém je dost zběhlá. Po cestě do školy jsme plánovaly, co podnikneme o letních prázdninách. Napadalo nás toho tolik, že nebylo možné to za dva měsíce uskutečnit.

Jakmile jsme vstoupily do třídy, viděly jsme, jak jsou všichni zaboření do sešitů. V tu chvíli nám došlo, že první hodinu píšeme závěrečný test z matematiky. Sedly jsme si do lavice přímo před Emu a Zuzku. Ema se tu matiku v tu chvíli sice drtila asi nejvíc, ale je třeba zmínit, že tato vystrašená holka, která věčně tvrdí, jak je blbá, nemá v žákovské knížce jiné známky, než jsou jedničky, možná pár dvojek. Ema je oproti mně výrazně vyšší, ale kvůli našim dlouhým tmavě hnědým vlasům si nás často pletou. Na rovinu, v naší čtyřčlenné partě jsem nejmenší, ačkoliv ne nejmladší. Nejvíc si mou výšku dobírá Zuzka, i když je menší než Ema. Má krátké světle hnědé vlasy a ještě ke všemu kudrnaté.

Z ničeho nic se ozvalo: „Chci domů!''

Byl to Tomáš. Ten by byl doma nejradši pořád, co se týče testů.

„Bych radši zažil apokalypsu než psát test z matematiky.''

I když to, co říkal, byla kravina, i tak jsem nemohla nesouhlasit. Při psaní testu se venku zatáhlo a vypadalo to na bouřku.

„Ještě že tu máme Anetu a Zuzku, jinak by jsme s Emou přišly domů celý promočený,'' pomyslela jsem si.

Zazvonil zvonek a já odevzdávala test. Další hodinu jsme měli v jiné učebně, a tak jsme se museli přesunout.

„Skočím si na záchod, sejdeme se ve třídě,'' oznámila Aneta.

My to odsouhlasili a šli jsme napřed. Procházeli jsme dlouhou chodbou a najednou uslyšeli rány. Lekli jsme se a podívali se směrem, odkud se ta rána ozvala. Stál tam Marek se svojí partou a před nimi na zemi ležel nějaký kluk s rozházenou taškou. Marek by se dal označit za šikanátora, který si často vyskakuje na slabší.

Okřikla jsem ho a stoupla si před vyděšeného kluka.

„Vypadni!'' sykl na mě.

Zuzka se mě snažila uklidnit a odtáhnout pryč, ale já se obrátila a šla blíž k Markovi. Marek napřáhl ruku, aby mě odstrčil, jenže v tu chvíli se začala třást zem a všichni jsme spadli.

„Co se děje!?'' vykřikla vyděšeně Ema.

Náhle se ozval rozhlas a v něm ředitelka, ať se rychle dostavíme každý ke svému učiteli. Jakmile jsme byli pohromadě, učitel nám dal pokyn přesunout se do místnosti pro stav nouze. Nikdy jsme ji neviděli, protože nikdy takzvaný stav nouze nenastal.

Když jsem překročila práh místnosti pro stav nouze, došlo mi, že se Aneta ještě nevrátila a není s námi. Bezmyšlenkovitě jsem vyběhla ven z místnosti směrem na dámské toalety. Učitel za mnou volal, ať se vrátím, ale marně. Doběhla jsem na místo, ale nikdo tam nebyl. Volala jsem její jméno. Odpověď se ozvala z vedlejší místnosti, kde byly šatny.

Aneta se tam krčila pod lavičkou a vypadala šťastně, že se tam někdo objevil. Pomohla jsem jí vstát a společně jsme se rychle vydaly za ostatními. Budova se začala více otřásat a nakonec i pomalu rozpadávat. Kusy zdi nám spadly přímo před obličejem a zabarikádovaly nám jedinou cestu k ostatním. Zůstat tam, kde jsme momentálně stály, bylo nebezpečné, a tak nám nezbylo nic jiného než vyběhnout z budovy ven.

Vchodové dveře ale nešly otevřít. Bušily jsme do nich, ale ani se nepohnuly. Vešly jsme do jedné z tříd, každá vzala lavici za jeden konec a pokusily jsme se ty dveře vyrazit. Dveře po chvíli povolily a my je otevřely dokořán. V životě by nás nenapadlo, co tam venku uvidíme.

Obloha byla úplně zakrytá černými mračny, vítr foukal tak silně, že kdybychom se nedržely zábradlí, rozhodně by to s námi mávalo. Oblaka byla do kruhového tvaru, vypadalo to, jako kdyby v obloze byla velká díra, která chce všechno vtáhnout do sebe. Bylo nehorázně šero, černá mračna přes sebe nepustila ani kousíček slunečního svitu. Chtěly jsme se schovat co nejníž. Po cestě jsme se držely zábradlí, které bylo podél cesty.

Dostaly jsme se na cestu, která vedla do nižších oblastí, ale musely jsme si dávat pozor, jelikož za zábradlím vedl prudký kopec dolů. Jediná výhoda toho větru byla, že foukal směrem od zábradlí. Musely jsme se jistit navzájem, abychom zůstaly pohromadě. Jenže v tu chvíli to Anetě podjelo a vítr s ní švihl. V posledním okamžiku jsem ji stihla chytnout za ruku.

Vítr byl silnější, než se zdálo, a Aneta se pomalu neudržela na zemi. Sotva jsem ji dokázala držet za ruku a zároveň se druhou rukou držet zábradlí. Na to, abych ji přitáhla k zábradlí, jsem neměla dost síly. Oběma se nám potily ruce. Vítr se pomalu zvyšoval a naše ruce začaly klouzat od sebe. Nakonec jsem neměla dost síly a Aneta mi vyklouzla z ruky. Svou vahou jsem se převážila na druhou stranu a přepadla jsem přes zábradlí. Najednou se mi vyplo a já byla v bezvědomí.

Probudil mě jemný vánek, který foukal okolo mě. Otevřela jsem oči a dívala se na jasně zářivou modrou oblohu. Byla jsem celá pohmožděná, škrábance všude, kam jsem se podívala, a nateklé koleno. Bylo těžké se pohnout a vstřebat, co se stalo. V hlavě jsem si přemítala, co se stalo. Bylo to dost rozmazané. Pak jsem si vzpomněla na Anetu a přiměla jsem se zvednout. Ztuhla jsem šokem.

Nic tam nebylo. Nic. Jen jedna velká pustina. Mé tělo se začalo klepat a celé mě bolelo. Ale byla jsem tak ztuhlá, že jsem nedokázala ani spadnout - či udělat jakýkoliv jiný pohyb. Musela jsem se sebrat. Rozhodla jsem se, že půjdu najít ostatní. S mým kolenem jsem sice chodila pomalu, ale nezastavila jsem se. Po každých deseti krocích jsem padala na zem bolestí a vyčerpaností. I přes to jsem se zvedla s představou, že tam někde v dáli jsou všichni ostatní a čekají na mě.

Po nekonečné pustině jsem chodila tři dny, myslím, netušila jsem, jak běžel čas. Celá vyčerpaná a bez ducha jsem neudržela rovnováhu na rovince a spadla na zem. Chtěla jsem se zvednout, opravdu, ale nešlo to. Nakonec jsem to vzdala a zcela povolila své tělo. Za celou dobu jsem neřekla ani slovo, protože nebylo co a neměla jsem na to sílu. Ležela jsem uprostřed pustiny, z očí mi tekly slzy a na rtech jsem měla úsměv. V tu chvíli jsem si pomyslela, že si to dokážu už konečně přiznat.

„Jsem tady úplně sama, že jo…?’’

Příběh desátý

Dominik Vodička, Šimon Hyksa, Matěj Kavan

Pach benzínu a rachtání motoru, proč zrovna tohle má být to poslední, co slyším, co cítím. Ty stvůry asi doopravdy najdou každého včetně dětí. Když jsem zahlédl ty dvě děti, jak jen bezmocně a oddaně sedí a vyčkávají na smrt, moc dobře si uvědomují svou smrt, co mi zbývá? Zkusím je přivést na jiné myšlenky.

S dotazem na rtech se nahnu a poklidně říkám: „Tak co, děcka, odkud jste?´´

Chlapec říká:„ Js-jsme ?´´

Dívka: „My nevíme. Nepamatujeme se.´´

Děcka byla očividně dost traumatizovaná.

Zeptal jsem se:„ A jak se jmenujete?´´

Chlapec odpověděl:„ Já jsem Braunowszky a tohle je moje sestra Jamon.´´

Otočil jsem se na Jamon a říkám:„Co ty? Ty se mnou mluvit nebudeš, jsi dobře vychovaná, nemluvíš s cizími lidmi. V tom případě, já jsem Khon. Vidíš, už si nejsme cizí.´´

Jamon:„ Jak bych mohla s někým mluvit, ty snad nevíš, co nás všechny čeká?´´

Tohle mi sdělila tichým hlasem a já jsem hned pochopil, že její bratr o ničem neví. Pravděpodobně žili v pekle, stejně jako já. Ale přece jenom jsou to děti, i když Jamon je moudrá a přitom stále dítě, ne? Na tuhle otázku existuje jediná odpověď, prostě to zjistím starým dobrý vyptáváním.

“Takže, utíkali jste před stvůrami dlouho ?”

Braunowszky řekl:,, No, rodiče nám dali několik drobných a řekli nám, ať jdeme dva dny tím směrem, odkud vychází sluníčko. Taky řekli, že nás nesmí vidět ty velký šedivý příšery. Přešli jsme pár rozbořených měst, rozpadlých mostů a zabarikádovaných cest. Pomohl nám nějaký cizinec. S tím samozřejmě nesouhlasila Jamon, bála se, že bude jedna z těch příšer a že nám ublíží. Od začátku jsem nerozuměl tomu, co se kolem děje, přišlo mi to jako nějaká hra, ve městech všude chodily ty příšery. Bylo to zajímavý a zábavný, rád jsem je pozoroval taky ty velký hlasitý věci, který nevypadaly jako živý, jsou fascinující. Nad námi občas prolítnuly obří věci, vypadalo to jako pták, jen to dělalo ohlušující hluk. Po dvou dnech jsme se dostali k polím, bylo tam ticho a klid. Jenže z ničeho nic k nám přijelo auto a z něj vyskočily ty šedivé příšery a chytili nás. Pak jsme se objevili až tady.´´

Tohle slyšet, páni, to bylo něco. Její bratr doopravdy nic netušil o zvěrstvech nacistů, nevěděl nic o letounech bombardujících civilní budovy a rozhodně nevěděl, co ho čeká teď. Jeho sestra na to byla připravena, ale on ne. Jak by mohl, má zfanatizované lidi za stvůry. Tohle nemůžu dopustit, nemůže přece skončit takhle, ani jeho sestra... Budu riskovat život? Hodně hloupá otázka, když vím, co mě čeká. Počítám dva Němce vpředu. Jeden řidič, jeden spolujezdec. Nic víc? Začíná se zdát, že je to jednoduchý jak facka, myslel, poslouchal a vzpomínal jsem moc dlouho.

Zastavily se zvuky kroků velkých gumových bot. Oznamovaly náš konec.

Jen jsem se podíval na děti a se slzami v očích ze sebe jen dokázal vykoktat:

„ Promiňte.´´

Ty oči zklamaných dětí by mě pronásledovaly do brzké smrti v ďáblově komoře, takovou bolest nesmějí zažít. Vytáhnu svůj kapesní revolver od známých z U.S.A a dvěma ranami ukončuji jejich nijak dlouhé životy. Nesmějí tu trpět. Složilo mě to, chtěl jsem poslední ránu věnovat sobě. Vtom neskutečný hluk. Tisíce šlápot směřují k nám. Rusové…. Jak vůbec mohu pociťovat takový smutek z přežití? Zabil jsem dvě děti, jsem vrah. Svět je zničen v popel, z toho se svět už nikdy nevzpamatuje. Toto píši pár měsíců po osvobození. A jak jsem slíbil, poslední kulka bude pro mě.

Příběh jedenáctý

Klára Felejová, Nela Bryndová, Eliška Křížová

A je to tu.

Ocitla jsem se v roce 1936.

Byl krásný den, plno sluníčka, což na to, že byl podzim, bylo opravdu kouzelné. Problémem bylo, že jsem neměla tušení, kde a s kým to vlastně jsem. Koukala jsem se okolo sebe, to místo mi přišlo tak povědomé.

„Praha!“, vykřikla jsem.

Vypadala trochu jinak, než jakou jsem si ji pamatovala, ale co už, alespoň jsem věděla, že to tam trochu znám.

Všechno se mi zdálo jaksi starodávné, nedalo mi to a šla jsem se zeptat paní, která byla blízko mě, kolikátého vlastně je. Když jsem k ní došla, bylo to neuvěřitelné, nemůžu tomu uvěřit, byla mi tak povědomá! I přesto jsem ji slušně pozdravila a zeptala se ji, zda by mi mohla sdělit dnešní datum. Jako by věděla, na co se ptám.

Rovnou mi odpověděla: „Mladá slečno, je rok 1936, hlavně na sebe dávejte pozor“.

Byla jsem z ní trochu vyděšená, jako by mi četla myšlenky. Stále jsem se na ni musela dívat. Musela jsem myslet na to, co myslela tím „hlavně na sebe dávejte pozor“. Byla jsem tam sama, nikdo nebyl se mnou, tak proč to množné číslo? Šla jsem dál.

V okamžiku se krásný slunečný den proměnil v oblohu plnou mračna. Začala bouřka, s tím přišel i déšť, blesky létaly všude kolem mě. Najednou, jako kdyby se zastavil čas. Běžela jsem se schovat pod nejbližší budovu. Byla tak děsivá, nikdo v ní nepobýval, ale bylo to nejlepší řešení. Hlava se mi motala, jako bych nestála na zemi, jako by na mě spadl velký kámen. Cítila jsem, jako by se na mě někdo díval. Bože! Byla jsem tak ráda, že je tam někdo se mnou.

Byla to Lucie, moje kamarádka.

Zeptala jsem se jí:„Co tu děláš? Kde to jsme?“

Vykulila na mě oči, myslela si, že si dělám legraci, ale já nedělala.

Řekla mi, že je tu se mnou celou dobu, také se mě hned ptala: „Zuzko! To si nepamatuješ, jak jsme potkaly mou babičku?“

Pane Bože! To byla moje babička! Jsem tak zmatená!

„Zuzko, Zuzko!“ slyšela jsem z toho černočerného nebe.

Jako by na mě volaly stovky lidí, jako bych jim měla pomoct, jako bych je měla hledat. To jsem nemusela. Z náměstí se hnal kouř, byl rychlý jako lavina. Nejprve jsem viděla siluety, které se čím dál tím víc ke mně přibližovaly. A v tu chvíli mi to došlo…

Tenkrát jsem si prohlížela naše rodinné album, ve kterém byla i naše prababička Agáta. Byla to ona, ta žena, která mi řekla, ať na sebe dáváme pozor! Nemohu tomu uvěřit. Naše rodina si myslela, že zemřela na chřipku, v té době to prý byla ještě neléčitelná nemoc, jen náš děda Stanislav tvrdil, že to žádná chřipka nebyla. Údajně naše babička zažila apokalypsu,

Stále jsem cítila nějaké štípání na tváři. Byla to moje mamka, snažila se mě už takovou dobu vzbudit do školy, prý jsem musela mít nějaký hrozný sen... Taky že ano. Byla jsem tak ráda, že jsem byla v bezpečí své postele, že mě nenahání nějací lidé, kteří už zemřeli. Byl to jen sen.